

SAGARDOA-RI

Ureztuba ikusten
zaio koloria,
balsamu bat da berriz
bere savoria;
chinpartak darizkala
edari guria,
penak iltzeko chanpain
bañan da obia.

Kentzen du egarriya
alaitzen du oso,
jartzen daki kantari
dantzan ta garboso;
urrezko edariya
edaten da gozo,
bañan ukalondorik
ez geiegi jaso.

Bere gayan neurriya
dionari artzen,
umore ona baizik
ez dio ekartzen;
baña geiegi tripan
preso badu sartzen,
tripazaya balantzak
egñaz du jartzen.

¡O! edari maitea,
¡o! edari ona,
kulpikan gabe preso
kupelan egona;
orain libratzen zera
gure zoriona,
atoz, pozturik deika
daukazu gizona.

Chochetik irten zera
kristal fiñ garbira,
saltatu dezu illun
betikan argira;
atoz ederra, atoz
gauzkatzu begira,
eragiteko baso
zaudenari jira.

Zu zera lorientzat
intza dan modura,
gizonaren pozgarri
sortuba mundura,
edaten zaitubena
zu zeruko ura,
igotzen dezu mundu
ontako zerura.

RAMON ARTOLA.

(Del *T̄un-t̄un*)